

Οσία Κασσιανή η Υμνογράφος

/ Πολυμέσα - Multimedia / Συναξαριακές Μορφές

Image not found or type unknown

Οσία Κασσιανή

Εορτάζει στις 7 Σεπτεμβρίου εκάστου έτους.

Βιογραφία

Η Οσία Κασσιανή (ή Κασσία ή Ικασία ή Εικασία) η Υμνογράφος γεννήθηκε μεταξύ του 805 και του 810 μ.Χ. στην Κωνσταντινούπολη και έζησε στα χρόνια του βασιλιά Θεοφίλου (829 -842 μ.Χ.).

Όταν μεγάλωσε συνδύαζε τη σωματική ομορφιά με την εξυπνάδα της. Τρεις βυζαντινοί χρονικογράφοι, ο Συμεών ο μεταφραστής, ο Γεώργιος Αμαρτωλός και ο Λέων ο Γραμματικός, αναφέρουν ότι έλαβε μέρος στην τελετή επιλογή νύφης για τον αυτοκράτορα Θεόφιλο, την οποία είχε οργανώσει η μητριά του Ευφροσύνη. Σε αυτή ο αυτοκράτορας επέλεγε τη σύζυγο της αρεσκείας του δίνοντας της ένα χρυσό μήλο. Θαμπωμένος από την ομορφιά της Κασσίας, ο νεαρός αυτοκράτορας

την πλησίασε και της είπε: «Ως άρα δια γυναικός ερρύη τα φαύλα» «Από μία γυναίκα ήρθαν στον κόσμο τα κακά [πράγματα]», αναφερόμενος στην αμαρτία και τις συμφορές που προέκυψαν από την Εύα. Η Κασσία, ετοιμόλογη, του απάντησε: «Αλλά και δια γυναικός πηγάζει τα κρείττονα» «Και από μία γυναίκα [ήρθαν στον κόσμο] τα καλά [πράγματα]», αναφερόμενη στην ελπίδα της σωτηρίας από την ενσάρκωση του Χριστού μέσω της Παναγίας. Με βάση την παράδοση ο ακριβής διάλογος ήταν:

- Εκ γυναικός τα χείρω.
- Και εκ γυναικός τα κρείττω.

Ο εγωισμός του Θεόφιλου τραυματίστηκε με αποτέλεσμα να απορρίψει την Κασσιανή και να επιλέξει τη Θεοδώρα για σύζυγό του.

Οι επόμενες πληροφορίες που σώζονται για την Κασσιανή είναι ότι το 843 μ.Χ. ίδρυσε ένα κοινόβιο στα δυτικά της Κωνσταντινούπολης, κοντά στα τείχη της πόλης, του οποίου έγινε και η πρώτη ηγουμένη. Αν και πολλοί ερευνητές αποδίδουν την επιλογή της αυτή στην αποτυχία της να γίνει αυτοκράτειρα, μία επιστολή του Θεόδωρου του Στουδίτου αποδίδει διαφορετικά κίνητρα στην ενέργεια της αυτή. Διατηρούσε στενή σχέση με τη γειτονική Μονή Στουδίου, η οποία έμελλε να διαδραματίσει σημαντικό ρόλο στην επανέκδοση βυζαντινών λειτουργικών βιβλίων τον 9ο και το 10ο αιώνα μ.Χ., με αποτέλεσμα τη διάσωση των έργων της (Kurt Sherry, σελ. 56).

Με βάση την παράδοση ο αυτοκράτορας Θεόφιλος, συνεχίζοντας να είναι ερωτευμένος μαζί της, επιθυμούσε να την δει για μία τελευταία φορά πριν πεθάνει κι έτσι πήγε στο μοναστήρι όπου βρισκόταν. Η Κασσιανή ήταν μόνη στο κελί της γράφοντας το γνωστό τροπάριο της, που ψάλλεται στις Εκκλησίες το βράδυ της Μεγάλης Τρίτης, όταν αντιλήφθηκε την άφιξη της αυτοκρατορικής ακολουθίας. Τον αγαπούσε ακόμη αλλά πλέον είχε αφιερώσει τη ζωή της στο Θεό γι αυτό και κρύφτηκε, μη επιθυμώντας να αφήσει το παλιό της πάθος να ξεπεράσει το μοναστικό της ζήλο. Άφησε όμως το μισοτελειωμένο ύμνο πάνω σε ένα τραπέζι. Ο Θεόφιλος ανακάλυψε το κελί της και μπήκε σε αυτό ολομόναχος. Την αναζήτησε αλλά μάταια. Εκείνη τον παρακολουθούσε μέσα από μία ντουλάπα στην οποία είχε κρυφτεί. Ο Θεόφιλος στενοχωρήθηκε, έκλαψε και μετάνιωσε που για μία στιγμή υπερηφάνειας έχασε μία τόσο όμορφη και έξυπνη γυναίκα. Στη συνέχεια βρήκε τα χειρόγραφα της Κασσιανής επάνω στο τραπέζι και τα διάβασε. Μόλις ολοκλήρωσε την ανάγνωση κάθισε και πρόσθεσε ένα στίχο στον ύμνο. Σύμφωνα με την παράδοση ο στίχος αυτός ήταν «ὦν ἐν τῷ παραδείσῳ Εὐὰ τὸ δειλινόν, κρότον τοῖς ὤσιν ἤχηθεῖσα, τῷ φόβῳ ἐκρύβη». Φεύγοντας εντόπισε την Κασσιανή που κρυβόταν στην ντουλάπα αλλά δεν της μίλησε, σεβόμενος την επιθυμία της. Η

Κασσιανή βγήκε από την κρυψώνα της μετά την αναχώρηση του αυτοκράτορα, διάβασε την προσθήκη του και στη συνέχεια ολοκλήρωσε τον ύμνο.

Η μεγάλη αυτή ποιήτρια, υμνογράφος και μελωδός της εκκλησίας μας, η Αγία Κασσιανή, ταξίδεψε στην Ιταλία και την Κρήτη και κατέληξε στην Κάσο ετελείωσε η επίγεια ζωή της. Μετά το θάνατό της, τοποθέτησαν το σώμα της σε μαρμάρινη λάρνακα και την έβαλαν σε παρεκκλήσιο, που ήταν αφιερωμένο στο όνομά της. Σώζεται σήμερα η λάρνακα και το βυζαντινό ψηφιδωτό του 9ου αιώνα μ.Χ. Επίσης στο εκκλησάκι υπάρχει εντοιχισμένη πλάκα με σημείο του σταυρού και χρονολογία 890 μ.Χ. Κατά πληροφορίες, πάλι από την Κάσο, τα οστά της Οσίας έχουν μεταφερθεί στην Ικαρία.

Παρόλο που την μνήμη της δεν την αναφέρει κανένας Συναξαριστής, οι Κάσιοι, από τη συγγένεια του ονόματος της με το νησί τους, καθιέρωσαν τη μνήμη αυτής την 7η Σεπτεμβρίου και ο Γεώργιος Σασσός ο Κάσιος φιλοπόνησε και ειδική Ακολουθία, που δημοσιεύθηκε στην Αλεξάνδρεια το 1889 μ.Χ. στο τυπογραφείο της «Μεταρρυθμίσεως». Το παράδοξο όμως είναι, ότι η Ακολουθία αυτή αφιερώθηκε στον Πατριάρχη Αλεξανδρείας Σωφρόνιο, που ο ίδιος στην συνέχεια την έδωσε για εκτύπωση στον Μητροπολίτη Θηβαΐδας Γερμανό (την 1η Σεπτεμβρίου 1889 μ.Χ.) και έτσι, επισημοποιήθηκε κατά κάποιο τρόπο η αγιοποίηση της Κασσιανής από την Εκκλησία της Αλεξανδρείας, όπως το ποθούσαν οι κάτοικοι της Κάσου.

Η παρουσία της Κασσιανής έχει επισκιάσει τους υμνογράφους και μελωδούς της εποχής της, διότι αποτελεί την πλέον επιφανή γυναίκα μελωδό (έγραφε και τους ύμνους και τη μελωδία) στην ιστορία της βυζαντινής μουσικής. Έχοντας ιδιαίτερο ταλέντο, ευφυΐα, ευαισθησία και εκφραστικό πλούτο διακρίθηκε στον τομέα της μελουργίας (σ' αυτό τη βοήθησε η μεγάλη μόρφωση, που η ευγενής καταγωγή της, της επέτρεψε να έχει). Γι' αυτό και το έργο της είναι διαχρονικό και πάντα επίκαιρο, και συγκινεί ιδιαίτερα τον ορθόδοξο κόσμο.

Στην Κασσιανή αποδίδονται γύρω στα 45 έργα, από τα οποία τα 23 τουλάχιστον είναι χωρίς αμφιβολία δικά της, ενώ τα υπόλοιπα είναι αγνώστου προελεύσεως. Έχει επίσης μελοποιήσει κείμενα διαφόρων υμνογράφων. Από τα πιο γνωστά τροπάρια είναι το περίφημο «Κύριε, ή έν πολλαῖς ἁμαρτίαις περιπεσοῦσα γυνή» , σε ήχο πλ. δ´, που ψάλλεται στους ναούς το βράδυ της Μεγάλης Τρίτης, καθώς και οι ειρμοί από την Α' Ε' ωδή του Κανόνος του Μεγάλου Σαββάτου «Κύματι Θαλάσσης»). Το μεγαλύτερο μέρος του έργου της αποτελείται από στιχηρά για εορταζομένους Αγίους. Στην ίδια αποδίδεται και ο τετραώδιος κανόνας: «Ἄφρων γηραλέε» , όπως και πολλά δοξαστικά, μεταξύ των οποίων και ένα περίφημο δοξαστικό των Χριστουγέννων, το «Αὐγούστου μοναρχήσαντος», σέ ήχο β´. Κατά τον βυζαντινολόγο Κρουμβάχερ «η Κασσιανή ήταν μια εξαίρετη μορφή και το έργο

της το διακρίνει ισχυρά πρωτοβουλία, βαθεία μόρφωσις, αυτοπεποίθησις και παρρησία. Πολύ συναίσθημα και βαθεία θεοσέβεια». Και ο Σωφρόνιος Ευστρατιάδης, αναφερόμενος στο έργο της, έγραψε ότι «το χαρακτηρίζει γλυκύτης μέλους ακορέστου».

Μερικές σημαντικές επισημάνσεις για το Τροπάριο της Κασσιανής

Αρκετοί πιστοί πιστεύουν (λανθασμένα) ότι η Κασσιανή ήταν αμαρτωλή και διεφθαρμένη γυναίκα, και μιλώντας η Κασσιανή για την πόρνη γυναίκα του Ευαγγελίου βρίσκει ευκαιρία να μιλήσει για τον εαυτό της. Όπως όμως διαβάζουμε στον βίο της, από πουθενά δεν φαίνεται αυτό. Η Κασσιανή ήταν μία οσία μοναχή του Βυζαντίου, προικισμένη με καταπληκτικό ποιητικό ταλέντο. Αντί για τη βασιλική αλουργίδα προτίμησε το ταπεινό σχήμα της μοναχής και έγραψε πολλούς ύμνους.

Ποιά λοιπόν είναι η πόρνη γυναίκα, για την οποία μιλάνε όλα τα τροπάρια της Μεγάλης Τρίτης (βράδυ);

Στην ερώτηση αυτή, αρκετοί απαντούν (λανθασμένα) ότι αφού δεν είναι η Οσία Κασσιανή, τότε η αμαρτωλή και διεφθαρμένη γυναίκα θα πρέπει να είναι η Μαρία η Μαγδαληνή! Η αλήθεια όμως είναι ότι η Μαρία η Μαγδαληνή δεν υπήρξε διεφθαρμένη και πόρνη ποτέ. Ήταν μια ύπαρξη, που έπασχε, και την θεράπευσε ο Χριστός. Ο ευαγγελιστής Λουκάς λέγει χαρακτηριστικά για τη Μαρία τη Μαγδαληνή: «Ακολουθούσαν τον Ιησού οι δώδεκα μαθηταί και γυναίκες, μεταξύ των οποίων η Μαρία, που ονομαζόταν Μαγδαληνή, απ' την οποία είχε βγάλει εφτά δαιμόνια» (Λουκ. 8, 2). Η Μαρία η Μαγδαληνή ήταν λοιπόν δαιμονισμένη και ο Χριστός της έβγαλε τα δαιμόνια, όπως έβγαλε και τα δαιμόνια τόσων άλλων ανθρώπων.

Και τότε ποιά είναι η πόρνη, που άλειψε με μύρο τα πόδια του Χριστού, η πόρνη, για την οποία μιλάνε τα τροπάρια της Μεγάλης Τρίτης (βράδυ);

Η αμαρτωλή και διεφθαρμένη πόρνη, αυτή που άλειψε με μύρο τα πόδια του Χριστού, μας είναι άγνωστη, είναι ανώνυμη. Ακούσατε σε κανένα τροπάριο το όνομα της πόρνης; Διαβάσατε στον Ευαγγελιστή Λουκά, που περιγράφει τη σχετική σκηνή, να αναφέρει πουθενά το όνομα της; Όχι! Είναι χαρακτηριστικό, ότι οι Απόστολοι, ενώ δεν έκρυβαν τις δικές τους ατέλειες και πτώσεις, όταν μιλάνε για μεγάλους αμαρτωλούς που μετανοούν, δεν αναφέρουν το όνομά τους. Δεν θέλουν να τους διαπομπεύσουν.

Το Τροπάριο της Κασσιανής

Κύριε, ἡ ἐν πολλαῖς ἁμαρτίαις περιπεσοῦσα Γυνή,
τὴν σὴν αἰσθομένη Θεότητα, μυροφόρου ἀναλαβοῦσα τάξιν,
ὀδυρομένη μύρα σοι, πρὸ τοῦ ἐνταφιασμοῦ κομίζει.
Οἴμοι! λέγουσα, ὅτι νῦξ μοι, ὑπάρχει, οἴστρος ἀκολασίας,
ζοφώδης τε καὶ ἀσέληνος, ἔρωσ τῆς ἁμαρτίας.
Δέξαι μου τὰς πηγὰς τῶν δακρῦων,
ὁ νεφέλαις διεξάγων τῆς θαλάσσης τὸ ὕδωρ·
κάμφθητί μοι πρὸς τοὺς στεναγμοὺς τῆς καρδίας,
ὁ κλίνας τοὺς Οὐρανοὺς, τῇ ἀφάτῳ σου κενώσει·
καταφιλήσω τοὺς ἀχράντους σου πόδας,
ἀποσμήξω τούτους δὲ πάλιν, τοῖς τῆς κεφαλῆς μου βοστρύχοις·
ὦν ἐν τῷ Παραδείσῳ Εὐὰ τὸ δειλινόν,
κρότον τοῖς ὤσιν ἠχηθεῖσα, τῷ φόβῳ ἐκρύβη.
Ἄμαρτιῶν μου τὰ πλήθη καὶ κριμάτων σου ἀβύσσους,
τίς ἐξιχνιάσει ψυχοσῶστα Σωτήρ μου;
Μὴ με τὴν σὴν δούλην παρίδης, ὁ ἀμέτρητον ἔχων τὸ ἔλεος.

Οπτικοακουστικό Υλικό

Το τροπάριο της Κασσιανῆς (1/2)

Το τροπάριο της Κασσιανῆς (2/2)

Διάφορα Αρχεῖα

Το Τροπάριο της Κασσιανῆς

Το βράδυ της Μεγάλης Τρίτης, ψάλλεται στις Εκκλησίες ο ὀρθρος της Μεγάλης Τετάρτης. Το τελευταίο τροπάριο στην ακολουθία είναι αυτό της ευσεβούς και λογίας ποιητριάς του Βυζαντίου, Κασσιανῆς.

Από τον βυζαντινό χρονογράφο Συμεών Μάγιστρο (990 μ.Χ) μαθαίνουμε ὅτι ἡ Ευφροσύνη, μητέρα του αυτοκράτορα Θεόφιλου και κόρη του Κωνσταντίνου του ΣΤ', στην προσπάθειά της να παντρέψει το γιο της, το ἔτος 830μ.Χ, διοργάνωσε στην μεγαλόπρεπη αίθουσα Τρικλίνιο των ανακτόρων της Κωνσταντινούπολης, μεγάλη σύναξη ἀπὸ τις πιο ὀμορφες κοπέλες της Αυτοκρατορίας. Ἡ προσέλευση υπήρξε μεγάλη ἀπὸ «καλλίστας παρθένους». Κι ὅταν παρατάχθηκαν στη σειρά, καθισμένες πάνω σε πολυτελή ἀνάκλιτρα, ο αυτοκράτορας Θεόφιλος περιήλθε μπροστά τους να διαλέξει τὴν μέλλουσα σύζυγό του και αυτοκράτειρα, δίνοντας σε ὅποια διάλεγε ἕνα χρυσό μήλο.

Ἡ ὀμορφότερη ἦταν ἡ Κασσιανή, που ἡ ὀμορφιά της θάμπωσε τὸ νεαρό Θεόφιλο και

σ' αυτήν επρόκειτο να δώσει το μήλο, σύμβολο της προτίμησής του. Θέλοντας όμως να διαπιστώσει αν και η εξυπνάδα της ήταν ανάλογη με την ομορφιά της, της είπε: «Ως άρα δια γυναικός ερρύη τα φαύλα» («Από τη γυναίκα ξεκινούν τα κακά πράγματα»), υπονοώντας την Εύα. Η Κασσιανή όμως δεν ξαφνιάστηκε και θέλοντας να δείξει και την εξυπνάδα της απάντησε: «Αλλά και δια γυναικός πηγάζει τα κρείττονα» («Και από τη γυναίκα πηγάζουν τα καλύτερα, τα ευγενέστερα»), υπονοώντας την Παναγία, που έφερε στον κόσμο το μεγαλύτερο αγαθό.

Αυτή όμως η πράγματι έξυπνη απάντηση χαρακτηρίστηκε από τον Θεόφιλο ότι περιείχε και κάποια προπέτεια και επιπολαιότητα, οπότε έδωσε το μήλο στην επίσης ωραία, αλλά και σεμνή Θεοδώρα.

Η Κασσιανή απογοητεύθηκε από την αποτυχία της και πήρε την απόφαση να αποτραβηχτεί από τον κόσμο και να μονάσει. Έκτισε με δικά της χρήματα ένα μοναστήρι, που πήρε αργότερα το όνομά της, ντύθηκε το μοναχικό σχήμα και αφιερώθηκε στη λατρεία του Χριστού και στην ποίηση, συνδυάζοντας έτσι τη βαθειά ευσέβεια και την κλίση της στα γράμματα. Λέγεται μάλιστα ότι μετά την αποτυχία της είπε: «Επειδή δεν έγινα βασίλισσα του προσκαίρου τούτου κόσμου, θα γίνω υπήκοος της αιωνίας Βασιλείας του Χριστού».

Εκεί στο μοναστήρι εκδηλώθηκε και το έμφυτο καλλιτεχνικό της ταλέντο και το βαθύ θρησκευτικό της συναίσθημα συνθέτοντας εκκλησιαστικούς ύμνους, τροπάρια, Ιδιόμελα. Εκεί στην ήσυχη και υποβλητική ατμόσφαιρα του μοναστηριού συνέθεσε και το περίφημο Ιδιόμελο «Τροπάριο της Κασσιανής» από το όνομά της, που αργότερα η Ορθόδοξη Εκκλησία το καθιέρωσε ως Δοξαστικό των Αποστίχων του Όρθρου της Μεγάλης Τετάρτης.

Φαίνεται καθαρά ότι η Κασσιανή εμπνεύστηκε το Ιδιόμελο αυτό τροπάριο από τα λόγια των Ευαγγελιστών, που δεν αναφέρονται στη Μαρία τη Μαγδαληνή, όπως πολλοί πιστεύουν, αλλά στην ανώνυμη αμαρτωλή γυναίκα, τη μοιχαλίδα, που ο Χριστός έσωσε από βέβαιο λιθοβολισμό του έξαλλου πλήθους των Φαρισαίων για το ηθικό της παράπτωμα, με εκείνα τα λόγια Του: «Ο αναμάρτητος πρώτος τον λίθον βαλέτω επ' αυτήν». Και όταν αργότερα ο Ιησούς βρέθηκε στο σπίτι του Σίμωνα του Φαρισαίου του λεπρού, η αμαρτωλή εκείνη γυναίκα αισθάνεται την ανάγκη να πάη να εκφράση την ευγνωμοσύνη και αφοσίωσή της στον Σωτήρα Χριστό. Αγοράζει αρώματα, ντύνεται ταπεινά και σεμνά και ταπεινωμένη και συντετριμμένη, με δάκρυα στα μάτια, έρχεται και πλένει τα πόδια του Ιησού και τα σκουπίζει με τα ξέπλεκα μαλλιά της. Τα δάκρυά της εκείνα ήταν δάκρυα ελέους και συντριβής και κλαίει με πάθος να την ευσπλαχνιστή ο Θεός της αγάπης και της συγχώρεσης.

Το παραπάνω περιστατικό το αναφέρουν οι τρεις από τους τέσσερις Ευαγγελιστές.

Ο Λουκάς (ζ. 37-38) γράφει: «Και ιδού γυνή εν τη πόλει ήτις ην αμαρτωλός, και επιγνούσα ότι ανάκειται εν τη οικία του Φαρισαίου, κομίσασα αλάβαστρον μύρου και στάσα οπίσω παρά τους πόδας αυτού κλαίουσα, ήρξατο βρέχειν τους πόδας αυτού τοις δάκρυσιν και ταις θριξί της κεφαλής αυτής εξέμασσε και κατεφίλει τους πόδας αυτού και ήλειψε τω μύρω».

Ο Ματθαίος (κστ` , 6-7): «Του δε Ιησού γενομένου εν Βηθανία εν οικία Σίμωνος του λεπρού, προσήλθεν αυτώ γυνή αλάβαστρον μύρου έχουσα βαρυτίμου, και κατέχεεν επί την κεφαλήν αυτού ανακειμένου».

Και ο Μάρκος (ΙΔ` 3) λέγει: «Και όντος αυτού εν Βηθανία εν τη οικία Σίμωνος του λεπρού, κατακειμένου αυτού ήλθε γυνή έχουσα αλάβαστρον μύρου νάρδου πιστικής πολυτελούς και συντρίψασα το αλάβαστρον κατέχεεν αυτού κατά της κεφαλής».

Και την πληγωμένη και πονεμένη καρδιά της Κασσιανής δεν ήταν δυνατόν να μην αγγίξη ο κραδασμός εκείνης της αμαρτωλής γυναίκας. Και διατυπώνει στο αριστουργηματικό εκείνο τροπάριο, που φέρει το όνομά της, με λυρική έξαρση και υποβλητικότητα τον δικό της ψυχικό κραδασμό.

Κύριε, ή έν πολλαῖς άμαρτίαις περιπεσοῦσα γυνή,

Κύριε, η γυναίκα που έπεσε σε πολλές αμαρτίες,

τὴν σὴν αἰσθομένη θεότητα, μυροφόρου ἀναλαβοῦσα τάξιν,
σαν ἐνοιωσε τὴ θεότητά σου, γίνηκε μυροφόρα
ὄδυρομένη, μύρα σοι, πρὸ τοῦ ἐνταφιασμοῦ κομίζει.
καὶ σε ἀλείψε με μυρουδικά πρὶν ἀπὸ τὸν ἐνταφιασμό σου
Οἴμοι! λέγουσα, ὅτι νύξ μοι ὑπάρχει, οἴστρος ἀκολασίας,
κι ἔλεγε οδυρόμενη: Αλλοίμονο σε μένα, γιατί μέσα μου εἶναι νύχτα κατασκότεινη
ζοφώδης τε καὶ ἀσέληνος ἔρωσ τῆς ἀμαρτίας.
καὶ δίχως φεγγάρι, ἡ μανία τῆς ἀσωτείας κι ὁ ἔρωτας τῆς ἀμαρτίας.
Δέξαι μου τὰς πηγὰς τῶν δακρῶν,
Δέξου ἀπὸ μένα τὶς πηγές των δακρῶν,
ὁ νεφέλαις διεξάγων τῆς θαλάσσης τὸ ὕδωρ·
εσύ που μεταλλάζεις με τὰ σύννεφα τὸ νερό τῆς θάλασσας.
κάμφθητί μοι πρὸς τοὺς στεναγμοὺς τῆς καρδιάς,
Λύγισε στ' ἀναστενάγματα τῆς καρδιάς μου,
ὁ κλίνας τοὺς οὐρανοὺς τῆ ἀφάτῳ σου κενώσει.
εσύ που ἐγείρες τὸν οὐρανό καὶ κατέβηκες στὴ γῆς.
Καταφιλήσω τοὺς ἀχράντους σου πόδας,
Θα καταφιλήσω τὰ ἀχραντὰ ποδάρια σου,
ἀποσμήξω τούτους δὲ πάλιν τοῖς τῆς κεφαλῆς μου βοστρύχοις·
καὶ θα τα σφουγγίσω πάλι με τὰ πλοκάμια τῆς κεφαλῆς μου·
ὧν ἐν τῷ παραδείσῳ Εὐὰ τὸ δειλινόν,
αυτὰ τὰ ποδάρια, που σαν ἡ Εὐὰ κατὰ τὸ δειλινό,
κρότον τοῖς ὤσιν ἤχηθεῖσα, τῷ φόβῳ ἐκρύβη.

τ' άκουσε να περπατάνε, από το φόβο της κρύφτηκε.

Άμαρτιών μου τὰ πλήθη καὶ κριμάτων σου άβύσσους

Των αμαρτιών μου τα πλήθη και των κριμάτων σου την άβυσσο,

τίς έξιχνιάσει, ψυχοσώστα Σωτήρ μου;

ποιος μπορεί να τα εξιχνιάση, ψυχοσώστη Σωτήρα μου;

Μή με τήν σήν δούλην παρίδης, ό άμέτρητον έχων τὸ έλεος.

Μην καταφρονέσης τη δούλη σου, εσύ που έχεις τ' άμέτρητο έλεος

(Μεταγραφή: Φώτης Κόντογλου)

Το τροπάριο της Κασσιανής σε απόδοση του Κωστή Παλαμά

Κύριε, γυναίκα άμαρτωλή, πολλά,
πολλά, θολά, βαριά τὰ κρίματά μου.

Μά, ὦ Κύριε, πῶς ή θεότης Σου μιλά
μέσ' στην καρδιά μου!

Κύριε, προτοῦ Σε κρύψ' ή έντάφια γή
άπο τή δροσαυγή λουλούδια πήρα
κι άπ' τής λατρείας τήν τρίςβαθη πηγή
Σοῦ φέρνω μύρα.

Οἶστρος με σέρνει άκολασίας... Νυχτιά,
σκοτάδι άφέγγαρο, άναστρο με ζώνει,
τὸ σκοτάδι τής άμαρτίας φωτιά
με καίει, με λιώνει.

Έσὸ πὸν άπο τὰ πέλαα τὰ νερά
τὰ ύψώνεις νέφη, πάρε τα, Έρωτά μου,
κυλάνε, εἶναι ποτάμια φλογερά
τὰ δάκρυά μου.

Γύρε σ' έμέ. Η ψυχή πῶς πονεῖ!
Δέξου με Έσὸ πὸν δέχτηκες καὶ γείραν
άφραστα ὡς έδῶ κάτου οἱ ούρανοί.
καὶ σάρκα έπήραν.

Στ' ἄχραντά Σου τὰ πόδια, βασιλιᾶ
μου Ἐσὺ θὰ πέσω καὶ θὰ στὰ φιλήσω,
καὶ μὲ τῆς κεφαλῆς μου τὰ μαλλιά
θὰ στὰ σφουγγίσω.

Τ' ἄκουσεν ἡ Εὐα μέσ' στὸ ἀποσπερνὸ
τῆς παράδεισος φῶς ν' ἀντιχτυπᾶνε,
κι ἀλαφιασμένη κρύφτηκε... Πονῶ,
σῶσε, ἔλεος κάνε.

Ψυχοσῶστ', οἱ ἁμαρτίες μου λαός,
Τὰ ἀξεδιάλυτα ποιὸς θὰ ξεδιαλύση;

Ἀμέτρητό Σου τὸ ἔλεος, ὁ Θεός!

Ἄβυσσο ἢ κρίση.

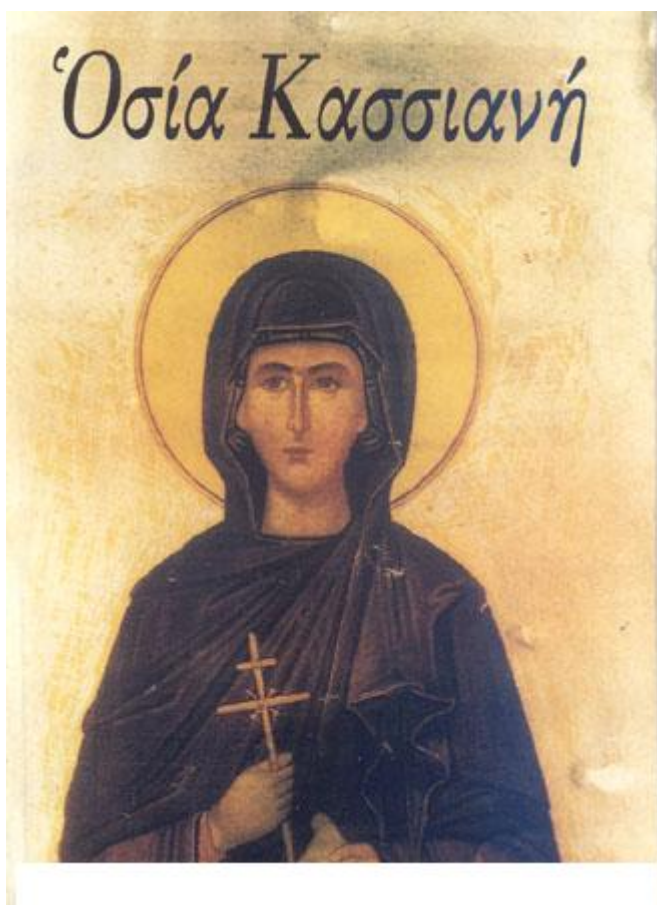
Αγιογραφίες / Φωτογραφίες

Οσία Κασσιανή - Ι. Ν. Οσίων Παρθενίου και Ευμενίου των εν Κουδουμά, δια χειρός
Παναγιώτη Μόσχου (2006 μ.Χ.)

Οσία Κασσιανή

Οσία Κασσιανή

Οσία Κασσιανή

Πηγή: saint.gr